

De Terrorist

Ataque preventivo

Juan Pablo Heras

© Vertaling april-mei 2013.

Hedwig COOREMANS
't Serclaesstraat 11
B-1740 TERNAT.

02/582.09.48.

hedwig.cooremans@telenet.be

De Terrorist

is een dramatische puzzel die bestaat uit 31 stukken of scènes voor zes tot acht acteurs.

Zes centrale personages zijn met mekaar verbonden in zes scènes -die in chronologische volgorde staan- waarin ze dezelfde ruimte delen: het vliegtuig.

De overige scènes, waarin de zestien andere personages optreden, staan niet in chronologische volgorde.

Hun chronologische volgorde staat echter tussen haakjes.

De volgorde van de scènes zoals weergegeven in de tekst, geniet de voorkeur van de auteur. Toch blijft het volgens hem slechts een optie. Het staat de regisseur volkomen vrij de volgorde van de scènes naar eigen goeddunken te wijzigen.

De ruimte bestaat uit twee delen.

In de eerste ruimte staat een rij vliegtuigstoelen, eerste klasse, zo opgesteld dat ze de bewegingen van de acteurs niet belemmeren.

Emma en Carlos zitten naast mekaar. De anderen niet.

De tweede ruimte is leeg. Daar worden de scènes met de andere personages gespeeld.

(Nvdv: Humphrey Bogart heeft nooit in "Gilda" gespeeld.)

Personen.

Hoofdpersonen.

- * Claudia: 29 jaar.
- * Emma: 41 jaar.
- * Carlos: 41 jaar.
- * López: 28 jaar.
- * Rachid: 30 jaar.
- * Sonia: 9 jaar, 16 jaar, 18 jaar, 22 jaar.

Anderen.

* Agent (van kunstenaars)	* Moeder.
* Sandra.	* Jongen.
* Man.	* Vriendin.
* De bondgenoot.	* Huisbazin.
* De baas.	* Doofstomme.
* Muñoz.	* Echtgenote.
* Onbekende.	* Arts.
* Vader.	* Dealer.

De zestien *Anderen* kunnen vertolkt worden door twee van de *Hoofdpersonen*. Ofwel kunnen een mannelijke en een vrouwelijke acteur de *Anderen* voor hun rekening nemen.

In dit stuk treden bijgevolg zes (drie h. en drie d.) of acht (vier h. en vier d.) acteurs op.

Door een detail aan uiterlijk of kledij te veranderen, kiezen de *Anderen* hun personage.

1. In het Vliegtuig. (1)

Donker. We horen de stem van Claudia, de stewardess.

CLAUDIA: Hij is dood!

Naargelang de personages tussenbeide komen worden hun stoelen belicht. We horen iemand zwaar ademen. Het is Carlos. Zijn ademhaling is aanvankelijk versterkt, dan vermindert ze, tot we de acteur zonder versterking horen ademen.

EMMA: *(Tot Carlos.)* Rustig. Probeer kalm te blijven. Door zenuwachtig te doen, lost ge niets op.

CARLOS: Er moet niets opgelost worden.

Hij blijft moeilijk ademen. Emma is dat blijkbaar gewend. López richt zich op fluistertoon -die sympathiek aandoet- tot Sonia (hier 22 jaar oud).

LÓPEZ: Maak je geen zorgen. Alles komt in orde.

SONIA: Komt alles in orde? Hoe weet u dat?

LÓPEZ: Ik weet het niet. Ik hoop het maar.

SONIA: Zit dan zo niet te liegen.

LÓPEZ: Mij helpt het.

SONIA: Fluister tegen uzelf. Ik heb niet graag dat de mensen tegen mij zitten te fluisteren. Laat me met rust.

Ten slotte zien we Claudia, de stewardess. Zij bekijkt het lichaam van Rachid, dat op de vloer ligt.

CLAUDIA: Wat doen we?

CARLOS: Het is beter dat de kapitein nergens van af weet.

EMMA: Carlos...

CARLOS: En de rest van de bemanning of de andere passagiers ook niet.

SONIA: Dat zal misschien het beste zijn...

LÓPEZ: *(Stil tot Carlos.)* Stel dat zij het al aan iemand gezegd heeft?

CARLOS: 't Is te hopen dat zij het nog aan niemand gezegd heeft.

EMMA: Rustig, Carlos.

CLAUDIA: *(Legt een vliegtuigdekentje over het lijk.)* Maak u geen zorgen. Ik ben geheel tot uw dienst.

Donker.

2. Emma en Carlos. (5)

EMMA: Hebt ge de tandenborstels al in de valies gedaan, zoeteke?

CARLOS: Ja.

EMMA: De handdoeken?

CARLOS: Ook.

EMMA: Ziet dat ge niks vergeet. Stel u voor: ginder in 't centrum van Egypte staan en dan tot de constatacie komen dat ge een en ander vergeten zijt.

CARLOS: Niks van aantrekken, schat.

EMMA: Ja, dat zegt gij.

CARLOS: De farao's bewaarden van alles in hun piramiden. Ik ben er zeker van dat ze zelfs wat slangensoep over hebben.

EMMA: Hou mij niet voor een onnozel kieken, hé zoeteke. Ge weet dat ik niet verdraag dat ge me voor een onnozel kieken houdt.

CARLOS: Ik draag alles al naar beneden. Niks, maar dan ook niks vergeten. Alles dubbel gecheckt.

EMMA: Ik heb echt goesting om op reis te gaan.

CARLOS: En ik niet, zeker!

EMMA: Eindelijk eens uit de dagelijkse sleur. Voor één keer de gewone traintrain van

alledag achter ons laten.

CARLOS: En vliegen. Ik doe dat graag, vliegen. Als er iets is dat ik graag heb, dan zijn het vliegtuigen.

EMMA: Ergens anders logeren, iets exotisch, zo anders dan wat we altijd gewoon zijn.

CARLOS: Gij zijt precies een foldertje van een reisbureau, gij.

EMMA: Maar ik meen het, zu. 't Is goed dat we er eens uit zijn.

CARLOS: 't Is voor iedereen goed van er eens uit te zijn.

EMMA: En dat we onszelf eens trakteren op een goei vakantie!

CARLOS: Ik ben zot van vliegen. Heb ik u dat nog niet gezegd?

EMMA: Er is maar een nadeel...

CARLOS: De wolken kapot scheuren gelijk de vogels...

EMMA: Dat het weeral vlug achter de rug zal zijn.

CARLOS: Tja, zelfs vogels moeten eens landen.

EMMA: Maar goed, daar moeten we nu nog niet aan denken.

CARLOS: Nee.

EMMA: We zijn nog niet eens vertrokken.

CARLOS: Klopt.

EMMA: Beter niet aan de terugreis denken.

CARLOS: Beter. Ha ja, da's beter!

Donker.

3. Claudia. (5)

CLAUDIA: Kan me niet schelen. Zeg het me. Over vijftien minuten heb ik een vlucht.

AGENT: Je kan nog altijd terug. Ik heb een aanbieding.

CLAUDIA: Wie zegt dat ik terug wil?

AGENT: Je bent al maanden van huis weg.

CLAUDIA: Ik heb veel werk.

AGENT: Waar vlucht je eigenlijk voor?

CLAUDIA: Ik kom terug. Maar het is nog te vroeg. Ik ben aan 't sparen.

AGENT: Ga je opnieuw schilderen?

CLAUDIA: Ja. Op voorwaarde dat ik mijn hele leven niet in elk doek moet steken. Ik ben goed aan het sparen en bij mijn terugkeer zal ik genoeg hebben om met een zekere regelmaat te kunnen werken.

AGENT: Regelmaat. Je brengt je hele leven in de lucht door. Waarom heb jij regelmaat nodig?

CLAUDIA: Om te kunnen schilderen, tiens. Zonder stress. Zonder bang te zijn.

AGENT: Geef toe dat je vlucht.

CLAUDIA: Ik vlucht niet. Ik wil alleen maar een poosje vliegen. Ik keer terug, zeg ik. Ik ben aan 't sparen.

AGENT: Als je straks landt, ben je al vergeten wie je nu bent.

CLAUDIA: Nu moet ik echt gaan.

AGENT: Claudia, word wakker! Het echte leven wacht hier op jou. Op de grond. Als jij wil, ligt de wereld aan je voeten.

CLAUDIA: Ze wachten op me.

AGENT: Waar reis je naartoe?

CLAUDIA: Kaïro. Morgen keer ik terug naar Madrid, maar dan alleen om een nieuwe

vlucht te nemen naar Berlijn. Sorry, ik kan echt niet langer blijven.

AGENT: Ik hoop je vlug terug te zien. Hier beneden.

CLAUDIA: We zien mekaar nog. Tot ziens.

Donker.

4. Sonia. (5)

Sonia is nu 22 jaar. Ze telefoneert.

Ik ga naar huis. (...) Ja, mijn besluit staat vast en ik ben niet van plan om op mijn gedacht terug te komen. (...) Diana. Ik zei haar nog dat ik niet van de vaste route wou afwijken (...) Ze wou ons naar van die achterbuurten krijgen en dat vind ik gewoon te gevaarlijk. Een andere route nemen en dan nog zonder gids is veel te gevaarlijk, zei ik. Diana is toch groot genoeg om dat te beseffen. (...) Ik heb mij serieus kwaad gemaakt en ik heb voet bij stuk gehouden. Diana wou niet met mij terug naar het hotel. Sara wel, maar dan dik tegen haar goesting. En zo zit ik hier nu alleen. En ik keer ook alleen naar huis terug. Als ge daar vriendinnen moet voor hebben. (...) Goed, ja. Fijn. Tot nu. (...) 'k Weet niet... Ik kan me de namen van al die piramides niet herinneren. (...) 'k Zou het niet kunnen zeggen. (...) Het beste? Er was daar een gast. (...) Maar nee, zotte. Zo heel donker, blauwe ogen. (...) Jaja, Egyptenaar, maar den een speciale. 'k Weet niet, precies een soort engel. (...) Ja, hij keek naar mij. Ik geloof zelfs dat hij mij gevolgd is. (...) Ja, ik had de spray. Maar ik hield hem niet klaar. Ik haalde hem zelfs niet uit mijn tas. Hij joeg me geen schrik aan. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. (...) Ik zei het toch. Precies een engel. (...) (*Lacht.*) Onnozele... Stel u voor... (...) Nee, dat is pas gevaarlijk, zo zonder gids op stap gaan. Dat is toch af te raden als ge op reis zijt in een land als dit. (...) Nee. Ik voel me niet op mijn gemak. Niet op mijn gemak en alleen. Ik wou dat ik al in het vliegtuig zat. Ginder hoog vanboven, ver weg van alles.

Donker.

5. López. (5)

In de luchthaven met een onbekende.

STEM: De vlucht met bestemming Madrid vertrekkend aan poort 11 heeft een vermoedelijke vertraging van twee uur. Gelieve ons hiervoor te verontschuldigen.

LÓPEZ: Zoudt ge daar nu niet 't achterstevoren van krijgen!

ONBEK: Hoe dan ook... Geduld...

LÓPEZ: En die zijn niet beschaamd of zo... Twee verloren uren... En nu? Wat doe ik nu?

ONBEK: Blijf kalm. Kunt u niet iets voor uw werk doen?

LÓPEZ: Nee verdomme, mijn laptop zit zonder batterij.

ONBEK: Beetje lezen misschien?

LÓPEZ: 'k Heb niets bij me. Ik dacht dat ik met de laptop zou kunnen werken. Ik kan trouwens niet lezen als ik zoveel werk heb. Shit, verdomme.

ONBEK: Blijf kalm en ga rustig zitten.

LÓPEZ: Hoe kan ik kalm blijven met al dat tijdverlies?

ONBEK: Ik wist niet dat er ook zaken gedaan werden in Egypte. Ik dacht dat hier alleen toeristen kwamen.

LÓPEZ: Globalisering. *(Stilte.)* Verdomme... Wat moet ik doen?

ONBEK: Ga rustig zitten en denk aan iets. Om het even wat.

De onbekende opent een krant en leest. Pauze.

LÓPEZ: Aan iets denken... *(Pauze.)* Zeg...

ONBEK: Wat?

LÓPEZ: Waar moet ik aan denken?

ONBEK: *(Die het stilaan op de heupen krijgt.)* Weet ik veel. Aan uw leven. Aan iets moois dat u hebt meegemaakt.

LÓPEZ: ... Dat ik heb meegemaakt... *(Pauze.)* Zeg eens...

ONBEK: Wat?

LÓPEZ: Er schiet me niets te binnen.

ONBEK: Er moet toch iets zijn om over na te denken. U verwacht toch iets van het leven?

LÓPEZ: Ha ja, natuurlijk.

ONBEK: Natuurlijk. En dat is?

LÓPEZ: De toekomst.

ONBEK: Grootse projecten?

LÓPEZ: Ja. Leven zonder werken. Als een koning. Jawel, als een koning. Ik zal een huis hebben aan zee en me bezighouden met de visvangst.

ONBEK: Dat klinkt al beter.

LÓPEZ: Dat heb ik altijd al willen doen. Elke morgen bij het ontbijt naar de zee kijken.

ONBEK: Goed idee. Door het zand lopen...

LÓPEZ: Nee.

ONBEK: Nee?

LÓPEZ: Ik zou mezelf de luxe veroorloven het strand gedurende dagen, of zelfs weken niet te betreden, omdat ik weet dat het vlak naast mijn deur ligt en dat ik het kan doen wanneer ik wil. Als ik ongelooflijk veel zin heb. En altijd vergezeld. Altijd vergezeld van vrouwelijk schoon met groene ogen.

ONBEK: Dat lijkt me een uitstekend idee. En wanneer gaat u verhuizen?

LÓPEZ: Ik heb het allemaal netjes uitgevlooid. Ik geloof dat ik op mijn 59e met pensioen ga. Dan kan ik beginnen leven van mijn spaarcenten en van mijn pensioensparen.

ONBEK: Op uw 59e.

LÓPEZ: Ja. Nu heb ik geen tijd.

ONBEK: U hebt geen tijd? Hoe oud bent u?

LÓPEZ: 28.

ONBEK: Klopt. Dan hebt u geen tijd.

LÓPEZ: In zaken verliest ge alles als ge één seconde niet oplet. Maar mijn dag komt nog wel.

ONBEK: U gaat zich nog vervelen door al dat wachten.

LÓPEZ: Nee, vervelen doe ik me niet. Ik heb veel werk. *Donker.*

6. In het Vliegtuig. (2)

CLAUDIA: 't Is in orde. Tot de landing komt niemand van de bemanning langs. En die van de business mogen er niet in. We hebben geluk dat we met zo weinig zijn.

SONIA: *(Heel zacht.)* Ik wil hier weg.

CLAUDIA: Sorry?

SONIA: Ik wil hier weg! Ik heb er niets mee te maken. Ik wil met jullie niets te maken hebben. Ik wil niet dat ze me naast een dode vinden als het toestel landt.

CARLOS: Gij blijft hier. Wij blijven allemaal hier. En gij hebt er wel mee te maken. Waarom zijt ge anders zo happig om het af te trappen?

SONIA: Ik wil hier weg. Ik wil naar huis.

Emma komt bij haar zitten en omarmt haar moederlijk.

EMMA: Rustig... Rustig... *(Tot Carlos.)* Was dat echt nodig om haar neus af te bijten?

CARLOS: Dat had ik al eerder moeten doen. Veel eerder! 't Is zij die ermee begonnen is. Als het niet door haar was, zouden we gewoon verder gevlogen zijn.

LÓPEZ: 't Is al lang goed, zeg. Dit is geen oplossing.

CARLOS: Wat stelt gij dan voor? Het lijkt door het raam kieperen, misschien?

CLAUDIA: We moeten overleggen. Ieder van ons moet zeggen wat hij gedaan heeft, wat hij gezien heeft. We moeten beslissen wat we aan de politie gaan vertellen eens we in Madrid zijn geland.

EMMA: Hoeveel tijd hebben we nog?

CLAUDIA: 45 minuten.

EMMA: Dat is meer dan ik hoopte. Ik dacht dat we op het punt stonden om te landen.

LÓPEZ: Ik ook. Het is allemaal zo vlug gegaan...

CARLOS: We hebben ook geen tijd te veel! We moeten nu overleg plegen.

CLAUDIA: We moeten allemaal dezelfde versie geven. Eén en dezelfde versie. Dat is de enige manier om problemen te voorkomen.

LÓPEZ: We moeten praten. Laten we akkoord zien te raken, dan zal iedereen altijd hetzelfde verhaal opdissen.

CARLOS: Akkoord. Waar wachten we op? Wat zal de waarheid zijn?

Donker.

7. Emma en Carlos. (1)

Carlos staat vol ongeduld te wachten. Hij kijkt op zijn uurwerk en lijkt ongerust en ontgoocheld. Daar komt Emma. Ze groeten mekaar met twee zoenen op de wang.

EMMA: Sorry...

CARLOS: Geeft niet. Ik ben er ook maar pas.

EMMA: Het geeft wél iets. Ik moet er mij eens serieus mee bezighouden, want de laatste tijd doe ik niets anders dan overal te laat komen.

CARLOS: Komaan... Het niet geeft, zeg ik toch.

EMMA: En ik zeg: het komt allemaal omdat ik me van mijn wekker heb laten scheiden.

CARLOS: Sorry?

EMMA: Omdat ik me van mijn wekker heb laten scheiden.

CARLOS: Dat had ik begrepen, ja.

EMMA: Ge zult wel denken: wat is me dat voor een rare, die zal goed zot zijn zeker dat ze zo'n praat verkoopt.

CARLOS: Nee, absoluut niet. Dat is het laatste wat bij me opkomt.

EMMA: 't Is dat ik altijd in slaap val na het eten. Elke keer. Ik kijk tv en ik val in slaap. Het is geen siësta, want dat doe ik niet, een siësta nemen. Neemt gij een siësta?

CARLOS: Nee. Soms.

EMMA: Ik ook niet. Zoals mijn ex. Die nam ook nooit een siësta. Vandaar. Hij was degene die me altijd wakker maakte.

CARLOS: Ha... Vandaar dat van die wakker.

EMMA: Voilà! Ziet ge nu dat ik zo zot nog niet ben.

CARLOS: Dat heb ik nooit gedacht, hé.

EMMA: Hier is precies iemand met mij aan 't lachen. Natuurlijk hebt ge dat gedacht. Wat ik zeggen wou, hij maakte me bij elke siësta wakker, mijn ex. Met een zoen, Bon, over 't laatst werd ik dan maar wakker van 't toilet van die van boven ons.

CARLOS: Da's ook niet alles.

EMMA: Ha, ge weet het. En nu heb ik niemand meer om mij wakker te maken. En daarom kom ik te laat. Ik kom elke keer te laat. En daarna heb ik nachtmerries waarin ik ergens te laat kom en door daar, op die plaats, te laat te komen wordt mijn leven een hel, ofwel blijf ik dood achter. Allee zoiets...

CARLOS: Dat komt omdat ge in slaap valt voor de tv.

EMMA: (*Lacht hevig.*) Hoe lief... Nee, ik kom niet graag te laat. 't Is precies of uw leven verdorven is. Alsof een mens ineens oud wordt, vind ik toch. Vindt ge niet? Wat vindt gij daarvan? Dat is toch zo?

CARLOS: Ja,ja, dat is zo.

Pauze.

EMMA: Soms gaf hij me niet alleen een zoen om me wakker te maken, die ex van mij. Soms lagen we goed te vrijen. Ik doe dat graag, 's namiddags vrijen. Doet gij dat graag, 's namiddags vrijen?

CARLOS: Ik? Altijd.

Pauze.

EMMA: Voilà...

CARLOS: Voilà... (*Pauze.*) Ha! (*Haalt een pakje uit zijn zak dat eruit ziet als een cadeautje.*) Hier is een cadeautje voor uw verjaardag.

EMMA: Maar dat had ge niet moeten doen... Cho zeg, ik ben al lang gestopt met mijn verjaardagen bij te houden. Ik zou me eigenlijk op u kwaad moeten maken omdat ge er mij aan herinnert. Ik ben nu dus verschrikkelijk kwaad op u.

Ze opent het cadeautje. Het zijn oorbellen die er duur uitzien in een veel te grote en luxueuze cassette.

EMMA: Oh, hoe mooi. (*Doet ze meteen aan.*) Dat kan ik niet aannemen. Dat had ge echt niet moeten doen. Serieus.

CARLOS: Och, het geeft niet...

EMMA: Een klein ogenblikje heb ik gedacht dat het een wekker was.

CARLOS: Als ge wilt, ga ik het wisselen. Ik geloof dat ze al voor twee euro prachtige *made in Taiwan* uurwerken verkopen.

EMMA: Wat zijt gij toch een lieve jongen... Ja, ik dacht echt dat het een wekker was. 't Is dat ik zo'n wekker echt nodig heb.

CARLOS: Hoe laat hebt ge hem nodig?

EMMA: Wie?

CARLOS: Die wekker?

EMMA: Ha! 'k Weet niet. 't Hangt ervan af met wie ik geweest ben.

CARLOS: Heel goed. Maak u geen zorgen meer. Ik rinkel u wakker.

Donker.

8. Sonia. (1)

Sonia is 9 jaar. Ze is alleen. We horen de ouders, maar we zien hen niet.

SONIA: Mama...

MAMA: Wat?

SONIA: Papa...

PAPA: Wat?

SONIA: Dany heeft me gevraagd of ik geen zin heb om met hem te fietsen.

PAPA: Wie is Dany?

SONIA: Dany is Dany. Dany uit mijn klas.

MAMA: Maar gij kunt toch nog niet fietsen, schatje.

SONIA: Dany zegt dat hij het mij gaat leren.

PAPA: Waar?

SONIA: Waar hij woont. Er is daar een groot park om te fietsen. Als het hier dan toch niet mag... En hij zegt dat hij twee fietsen heeft. En dat ik mag er een mag lenen.

MAMA: Maar schatje...

SONIA: Wat mama?

MAMA: Het is beter dat ge niets van de mensen leent. Stel dat er iets mee gebeurt? Gij zoudt uw fiets toch ook niet willen uitlenen?

SONIA: Maar als hij gezegd heeft dat het mag.

MAMA: Ja, schatje, maar de mensen zeggen dat omdat ze niet anders durven. Wat ze denken is iets anders.

PAPA: Luister, ik heb een beter idee. Kom met Dany naar hier om te spelen. Waar zijn ge beter dan thuis? Hier hebt ge een hoop speelgoed...

SONIA: Ja maar, ik zou liever fietsen.

MAMA: Kom, nu 't is genoeg geweest. Ik wil er niets meer over horen. Papa en mama zeggen dat alleen maar voor uw goed.

Donker.

9. Claudia. (1)

CLAUDIA: Om 't even. Ik heb het er voor over.

AGENT: *(Hij ijsbeert en bekijkt haar van kop tot teen.)* Je kan ieder ogenblik een telefoontje krijgen.

CLAUDIA: Ik wacht.

AGENT: Nee, je moet nooit wachten, Claudia. Leid je eigen leven, wees altijd klaar, breid je contacten verder uit. Maar wacht niet. Het enige wat ik je vraag...

CLAUDIA: Om 't even. Ik heb het er voor over.

AGENT: Je zal er alles moeten voor laten. Na dit telefoontje zul je direct vergeten wat je leven op dit ogenblik inhoudt.

CLAUDIA: Mijn werk...

AGENT: Je werk. Of je familie. Of je partner.

CLAUDIA: Voor een tijdje.

AGENT: Of voor lange tijd. Als je geluk hebt, kun jij zelfs in het buitenland exposeren. Wie weet.

CLAUDIA: Ik wil er alles voor laten. Als ik geluk heb.

AGENT: Altijd beschikbaar zijn.

CLAUDIA: Altijd.

AGENT: Ik lever ernstig werk. Ik smijt er mij in.

CLAUDIA: Ik ook. Ik ben er klaar voor.

AGENT: Mooi. (*Voor het eerst blijft hij staan en kijkt hij haar in de ogen.*) Doe het rustig aan. Je bent zo zenuwachtig. Er lacht je een mooie toekomst toe.

CLAUDIA: De zaak gaat dus aan het rollen.

AGENT: Het is geen spelletje meer. Zoveel is zeker. Maar hou nooit op met spelen. Ten slotte ben je artieste.

CLAUDIA: (*Eindelijk glimlacht ze.*) Ik ben artieste... Klinkt goed als anderen het zeggen.

AGENT: Je zal het nog eens beu gehoord zijn.

CLAUDIA: Maar ik voel me niet zeker...

AGENT: Wat zit je dan dwars?

CLAUDIA: Ik weet niet of ik een goed kunstenaar ben.

AGENT: Dat is van geen belang.

CLAUDIA: Hoezo dat is van geen belang?

AGENT: Het belangrijkste is dat de mensen je kennen. Je moet exposeren bij gekende galerijen en de mensen moeten over je praten. Door ervaring zal je alles leren. En je zal telkens beter worden.

CLAUDIA: Als jij het zegt.

AGENT: Jij gaat het nog ver schoppen. Dat weet ik.

CLAUDIA: Mag ik nog dromen?

AGENT: Droom maar. Als je maar nooit wakker wordt.

Donker.

10. López. (1)

LÓPEZ: Muñoz? Hoezo Muñoz?

VENNOOT: Dat gerucht doet de ronde.

LÓPEZ: Maar Muñoz is een dikke nul.

VENNOOT: Die dikke nul heeft wel de nodige relaties.

LÓPEZ: Wat kan mij dat bommen, man.

VENNOOT: Ik vraag me af of ik er goed aan deed het u te zeggen.

LÓPEZ: Natuurlijk deed ge er verdomme goed aan. Bedankt. Ik sta bij u in 't krijt.

VENNOOT: Dat is genoteerd.

LÓPEZ: We moeten iets doen.

VENNOOT: Op mij kunt ge rekenen.

LÓPEZ: Weet ik. Maar ik vroeg me af...

VENNOOT: Zeg maar.

LÓPEZ: Is het zeker? Ik bedoel, is het zeker dat die klootzak de job voor mijn neus wegkaapt?

VENNOOT: Dat gerucht doet de ronde.

LÓPEZ: Niet meer dan een gerucht?

VENNOOT: Ge weet nooit. Wat wilt ge dat ik zeg? Ik kan u alleen maar verwittigen.

LÓPEZ: Goed... We moeten iets doen. Nu.

VENNOOT: Nu of nooit. We moeten het nu doen, nu hij nog altijd een dikke nul is.

LÓPEZ: Klopt. Nu is het nog gemakkelijk. Maar als we niets ondernemen, wordt het achteraf bepaald lastig.

VENNOOT: Laat uw invloed gelden bij degenen die u trouw zijn. Hou het warm. Laat hem niet groter worden.

LÓPEZ: Juist. Dat soort kakkerlakken verdient een schop onder zijn kloten. Ik ben niet bang voor hem.

VENNOOT: Het is een dikke nul.

LÓPEZ: Ik ben niet bang voor hem.

Donker.

11. Rachid. (1)

Rachid en zijn huisbazin.

HUISBZ: Rachid.

RACHID: Ik luister, bazin.

HUISBZ: Ik moet u spreken. En ik ben uw bazin niet.

RACHID: Spreek, bazin.

HUISBZ: Ge moet hier weg.

RACHID: Waar naartoe?

HUISBZ: Ge moet weg uit mijn huis.

RACHID: Waarom?

HUISBZ: Dat weet ge zo goed als ik.

RACHID: Volgende maand. Ik betaal.

HUISBZ: Nee, Rachid. Ik wacht nu al zo lang. En ik ben goed voor u geweest. Iemand als gij zal weinig huiseigenaren vinden die meer begrip tonen dan ik. Gij en uw vrouw hebben één week om iets anders te zoeken.

RACHID: U bent slechte bazin.

HUISBZ: Ik ben uw bazin niet.

RACHID: U kent het woord niet dat ik zoek.

HUISBZ: Zijt ge daar weer? Ik heb u al gezegd dat dat woord niet bestaat.

RACHID: Waarom niet?

HUISBZ: Daarom.

RACHID: Er is woord voor zoon die vader verliest. Waarom niet voor vader die zoon verliest?

HUISBZ: Omdat er geen is. En ge moet met dat verhaaltje niet meer afkomen. Uw zoon is een jaar geleden gestorven, Rachid. Het is geen excuus om niet te moeten betalen.

RACHID: Mijn zoon is geen excuus. Mijn zoon is pijn hier vanbinnen. Als ik woord niet heb, weet ik niet wie ik ben.

HUISBZ: Probeer niet op mijn gevoelens te werken, Rachid. Ge spreekt heel goed Spaans. En ge hebt het geluk dat ge papieren hebt. Het moet u geen moeite kosten om werk te vinden.

RACHID: Het was vroeger gemakkelijker, zonder papieren. Wie wil arbeiders als men slaven kan krijgen?

HUISBZ: Ik kan niets meer voor u doen.

RACHID: U haat mij?

HUISBZ: Nee, Rachid, ik haat u niet.

RACHID: Ik zou haten. Als iemand me een jaar huur moest, dan ik zou hem haten. U wil

iets weten? Ik haat u wel.

HUISBZ: Mij goed. Nog iets?

RACHID: Omdat u vriendelijk bent. Zoals anderen. Vriendelijk, altijd maar vriendelijk, vriendelijk. Altijd maar glimlachen de hele tijd. Maar spuwen op ons met de ogen. Ik haat u. Ik haat u allemaal. Ik dacht dat u anders was. Maar nee, u bent slechte bazin.

HUISBZ: Ik blijf niet langer naar die praat luisteren. Volgende week kom ik terug. En ik wil dat het huis leeg is en dat ge hier weg zijt of ik roep de politie.

Donker.

12. In het Vliegtuig. (3)

CLAUDIA: Ik ben het gewend om met onbeleefde passagiers om te gaan. Ze veronderstellen dat je hun slavin bent, dat je er alleen maar voor hen moet zijn en dat je het recht niet hebt om fouten te maken. Ik ben het gewend, ik antwoord hen met een valse glimlach en gedaan. Maar dit keer...

LÓPEZ: Ik heb het gezien. Hij sprak u erg onbeleefd aan.

CLAUDIA: Die was serieus over zijn toeren.

LÓPEZ: In een vliegtuig raakt iedereen al eens over zijn toeren, maar daarom moet je de stewardess nog niet afbekken. Hij was gewoon onbeleefd met u .

CLAUDIA: Ik heb al veel mensen gezien die over hun toeren waren. Maar dit is niet hetzelfde. Dit wàs niet hetzelfde.

CARLOS: Ogenblikje. (*Hij bekijkt iedereen indringend.*) Ik heb er een hekel aan dat er over doden alleen maar goed wordt gesproken, omdat ze dood zijn. Die vent was onbeschoft. Om 't even of hij dood is of niet, hij was onbeschoft en hij heeft geweld gebruikt. Geweld. Akkoord? We moeten rechttoe rechtaan spreken en hem niet goedpraten.

EMMA: Zij praat hem niet goed, zoeteke.

CARLOS: Ik zeg alleen maar dat we rechtuit moeten spreken.

EMMA: Dat doet ze. Ge zit u weer op te winden en ge weet dat het niks helpt om u zo

op te winden.

SONIA: Waarom kunnen jullie niet even je mond houden? Laat hem toch uitspreken.

LÓPEZ: Als we zo verder blijven discuten, eindigen we nog met drie doden in plaats van een. (*Stilte.*) Het spijt me, maar dit zijn geen grapjes meer.

CLAUDIA: Iedereen heeft het gezien. Dat is het ergste. Als je een probleem hebt met een passagier, en iedereen is er getuige van, dan gaan ze ervan uit dat je incompetent bent.

EMMA: Er is niemand die dat denkt. Hij had het recht niet om zo tegen u te schreeuwen.

CLAUDIA: Toen ik hem zijn dienblad aanreikte, heb ik zijn schotel bijna in zijn gezicht gegooid. 't Zou echt impulsief geweest zijn. Ik raakte vreselijk opgewonden. Hij werkte me flink op de zenuwen.

LÓPEZ: Daar gaf ik me rekenschap van. Ik zag dat u zenuwachtig was, maar ik wist niet waarom. Ik begon me zorgen te maken, omdat er iets raars plaats vond. Ik maakte me zorgen om u.

CLAUDIA: Goed... Bedankt, dan. Waar ik ook stond, hij riep me voortdurend. En altijd opvallend luid. Dat heeft iedereen toch gehoord, nietwaar? (*Ze knikken van ja.*) Hij klaagde over het bestek. Hij kon er het vlees niet mee snijden.

CARLOS: Ik heb het mijne nochtans perfect gesneden.

EMMA: Dat interesseert de mensen niet, Carlos.

CARLOS: Gij gaat hier toch niet beslissen wat belangrijk is. (*Tot Claudia.*) Het is een belangrijk detail? Om de waarheid te definiëren.

CLAUDIA: Ik heb hem gezegd dat er niets anders voorhanden was. Zo luiden de voorschriften. Want sinds 9/11 zijn alle scherpe voorwerpen verboden. Als hij wenste, wou ik zijn vlees gerust vervangen door een ander. Het was dan dat hij het mes boven haalde.

Donker.

13. Emma en Carlos. (2)

In bed.

EMMA: Zit me zo niet te bekijken.

CARLOS: Hoe zit ik u dan te bekijken?

EMMA: Zo.

CARLOS: Dat zal dan wel, zeker...

EMMA: Ge weet dat dat geen effect heeft, dat ik het mij niet aantrek.

CARLOS: Juist.

EMMA: Ge weet het maar al te goed. En toch zit ge me te bekijken.

CARLOS: Hoe dan?

EMMA: Zo. (*Pauze.*) Ziet ge? Ge doet het weer. Zoeteke, voor mij is dat niet belangrijk, zu. Echt waar.

CARLOS: Zeker?

EMMA: Heel zeker. Hou dus op met me zo te bekijken.

CARLOS: Maar ik kan er niet aan doen. Ik voel me schuldig.

EMMA: Dat moet ge zelf weten. Ik heb u gezegd dat ik het mij niet aantrek. Ge moet mij dus niet schuldig doen voelen door me zo te bekijken. Of verstaat ge me niet?

CARLOS: Ik versta u. Weet ge, ik heb een theorie. Ik denk dat ik weet waarom ik niet... Enfin, ge verstaat me wel.

EMMA: Wat moet ik verstaan? Is er iets dat ik nog niet weet of zo?

CARLOS: Meiske, ge weet toch...

EMMA: Waarom geeft ge 't niet gewoon toe? Waarom legt ge er u niet bij neer? Waarom kunt gij nooit rechtuit spreken?

CARLOS: Mijn theorie is dat ik het niet kan uit schrik. Schrik omdat het met mij gebeurt. Mijn lichaam registreert dat ik schrik heb omdat het met mij gebeurt en dat is de

reden waarom het gebeurt. Voilà.

EMMA: Dat is absurd.

CARLOS: Of misschien is mijn lichaam bang dat het nooit goed genoeg is, dat ik de meest indrukwekkende erectie ga krijgen uit de geschiedenis van de mensheid; en dan overvalt het me preventief om te vermijden dat onze soort te vlug evolueert. En dan is dat de reden waarom ik het niet kan.

Emma bekijkt hem verscheidene seconden lang. Dan schiet ze in een luide lach.

EMMA: Waarom zit ge u dat allemaal aan te trekken. Het is van geen belang.

CARLOS: Wat is dan wel van belang?

EMMA: Dat we samen zijn. Dat de andere kant van het bed nooit leeg is. Dat de lakens niet koud zijn. Dat is belangrijk. Dat we er zijn voor mekaar.

CARLOS: Dat is belangrijk?

EMMA: Ja.

CARLOS: Ha. Ik dacht dat ge iets anders zoudt zeggen.

EMMA: Zijt ge niet akkoord misschien?

CARLOS: 'k Weet niet... Jawel, jawel! Ik ben wel akkoord.

Hij begint ademhalingsmoeilijkheden te krijgen, zoals in het begin van het stuk.

EMMA: Wat scheelt er nu weer?

CARLOS: *(Ademt moeilijker.)* Niets. Absoluut niets. Wat zou er moeten zijn? *(Neemt pilletjes.)*

EMMA: Waarom neemt ge dan zoveel pilletjes?

CARLOS: Om te kunnen slapen.

EMMA: Hebt ge dan problemen om te slapen, zoeteke?

CARLOS: Nee. Ik doe dat graag, slapen. Slapen is tof. Zo diep mogelijk slapen en me van niets nog iets aantrekken. Precies of de wereld bestaat niet meer.

Donker.

14. Claudia. (2)

SANDRA: Mag ik binnenkomen?

CLAUDIA: Sandra! Hoe gaat het? Dat is lang geleden, zeg!

SANDRA: Mag ik? Stoor ik echt niet?

CLAUDIA: Hoe kunt gij nu storen. Kom erin!

Sandra komt binnen. Ze kijkt Claudia aan, alsof het de eerste keer is dat ze haar ziet. Stilte.

CLAUDIA: Wat scheelt er? Is er ergens brand uitgebroken of zo?

SANDRA: Nee, niets... 't Is...

CLAUDIA: *(Prettig.)* Wat?

SANDRA: Ik was bang.

CLAUDIA: Bang?

SANDRA: Ik was bang dat ik ongelegen kwam. Zeker dat ik niet ongelegen kom? Als er belet is, ben ik weg...

CLAUDIA: *(Houdt haar tegen.)* Gij gaat nergens naartoe. Voor u heb ik alle tijd van de wereld.

SANDRA: Ik was bang dat ge me zoudt vergeten zijn, Claudia.

CLAUDIA: Vertel geen onzin... Hoe kan ik u vergeten? Gij zijt zeker niet goed.

SANDRA: Ik was bang dat ge na al die jaren zoudt denken dat ik van onze oude vriendschap misbruik zou maken om u dingen te vragen, nu ge aan de top staat...

CLAUDIA: Hou toch op met die onzin, Sandra. Ik ben nog dezelfde van altijd, dat ziet ge toch? En ik sta niet aan de top.

SANDRA: Ge zijt overal te zien: in de kranten, de tijdschriften.

CLAUDIA: Dat is promotie voor mijn tentoonstelling. Zo lang die loopt, ziet ge me overal. Daarna is het afgelopen, Ge zult wel zien.

SANDRA: Mensen toch... het is precies of het niet echt gebeurt. Gij hier, terwijl ge tentoonstellingen organiseert en ik...

CLAUDIA: Hou toch op, Sandra. Na alles wat we samen hebben meegemaakt. Zeg, hoe is 't met die coole gast met zijn krulletjes? Zijt ge nog met hem?

SANDRA: Ja, ja, we zijn nog altijd samen. Maar nu noemen ze hem Bolletje.

CLAUDIA: (*Lacht.*) Vertel eens over uzelf. Ik ben zeker dat gij goed nieuws hebt.

SANDRA: Ik...

CLAUDIA: Ge zijt hier om me goed nieuws te brengen. Zeker van.

SANDRA: Ik ben gekomen voor een handtekening.

Stilte.

CLAUDIA: Een handtekening.

SANDRA: Voor mijn dochter. Toen ik haar vertelde dat ik u kende, heeft ze me gevraagd om u op te zoeken en een handtekening te vragen. Om te laten zien op school.

CLAUDIA: Hebt gij een dochter?

SANDRA: Ja. Eigenlijk moet ik nu gaan. Ik moet haar afhalen. Als ge zo goed zoudt willen zijn... (*Geeft een boekje.*)

CLAUDIA: Natuurlijk, waarom niet? Hoe heet ze?

SANDRA: Claudia.

CLAUDIA: Claudia?

SANDRA: Ja.

CLAUDIA: (*Tekent.*) Alstublieft.

SANDRA: Hartelijk dank.

CLAUDIA: Graag gedaan. Ik hoop dat we mekaar terugzien. Misschien bel ik u nog.

SANDRA: Ja, ik hoop het. Maar ik wil u in geen geval lastigvallen, hé...

CLAUDIA: Gij valt me nooit lastig, Sandra.

SANDRA: Tot ziens.

CLAUDIA: Tot ziens. (*Terwijl Sandra verdwijnt.*) Geef Claudia een flinke knuffel van mij.

Donker.

15. Sonia. (2)

Sonia is 16 jaar.

SONIA: 't Is niet dat ik niet wil.

JONGEN: Is dat ja?

SONIA: Nee. Ja is ja. En dit is geen ja. 't Is dat ik...

JONGEN: 't Is dat ge wat?

SONIA: 'k Weet niet...

JONGEN: Ik snap u niet, zu.

SONIA: Ik weet niet of ik er klaar voor ben.

JONGEN: Ge hebt geen goesting, kom.

SONIA: 't Is niet dat ik geen goesting heb... Geef me wat tijd.

JONGEN: Ge wilt meer tijd? Nog meer? Ik weet niet wat gij met al die tijd uitspookt. Ik weet niet of ik u tijd geef of dat ik hem verlies.

SONIA: Wat wilt ge daarmee zeggen? Dat de tijd die ge bij mij zijt verloren tijd is? Alleen omdat...

JONGEN: (*Onderbreekt.*) Nee, zo bedoel ik het niet. Maar ik wil iets concreets. Om 't even.

SONIA: Goed. Stel u voor dat we het doen. We gaan samen uit. Gij en ik. En we zijn verloofd, zagezegd. En iedereen weet dat we verloofd zijn. Ja? Dat is toch wat gij wilt, of niet? En wat gebeurt er daarna? En als het uitgeraakt? En als we ruzie beginnen maken? Dan gaan niet alleen wij uit mekaar. Dan laten we ook onze vrienden in de steek, want we verdragen het niet meer dat we mekaar zien. En dan zit iedereen over ons te roddelen. En ons met van die hondnogen aan te

gapen.

JONGEN: Dat gebeurt alleen in uw verbeelding.

SONIA: Dat zal er gebeuren. Het gebeurt bij iedereen.

JONGEN: We kunnen toch het risico lopen.

SONIA: Risico's zijn niet echt aan mij besteed. (*Pauze.*) Maar ik zie u wel graag.

JONGEN: Ja, dat zie ik.

SONIA: Echt waar. Ik zie u heel graag. Daarom wil ik niet dat ge verdriet hebt. 't Is beter van er niet mee te beginnen. Dan kan het nooit slecht aflopen.

JONGEN: Dat versta ik nu niet, zie.

SONIA: Soms moet ge dingen doen waar ge zelf niets van verstaat.

Donker.

16. López. (2)

López en Muñoz geven mekaar een hand.

LÓPEZ: Muñoz... Goede avond.

MUÑOZ: Goede avond.

LÓPEZ: U weet wellicht dat het niet aan mij is om dit te doen. Maar nadat ik me op de hoogte had gesteld, was ik zo in de wolken, dat ik toelating heb gevraagd om u het nieuws persoonlijk te melden.

MUÑOZ: Ik ben benieuwd.

LÓPEZ: U bent een uitstekend medewerker. Een van de beste uit onze onderneming. U pakt de zaken grondig aan, u bent ijverig en flexibel.

MUÑOZ: Zoveel lof maakt me bang.

LÓPEZ: U hebt natuurlijk al gehoord dat onze onderneming in volle expansie is. Expansie op wereldschaal. Expansie op het niveau van de nieuwe tijden die zich

aandienen.

MUÑOZ: Globalisering.

LÓPEZ: Globalisering, Muñoz, globalisering, inderdaad. Er ligt een immense markt te wachten om door ons ontdekt te worden. Laten we het kort houden: de onderneming heeft u uitgekozen. U werd verkozen onder zovelen. Het betreft een groots opgezette missie.

MUÑOZ: Hoe bedoelt u?

LÓPEZ: China.

MUÑOZ: China?

LÓPEZ: Gefeliciteerd. U wordt verantwoordelijke van de nieuwe afdeling van onze firma in China. Dat betekent miljoenen potentiële consumenten.

MUÑOZ: Moet ik dan ginder gaan wonen?

LÓPEZ: Natuurlijk. Alleen op die manier zal u de cultuur in detail leren kennen.

MUÑOZ: Maar... Ik... En de taal?

LÓPEZ: Er zijn honderden zakenlui die al decennia in het verre oosten triomferen en die niet eens een loempia in het Chinees kunnen bestellen.

MUÑOZ: Mag ik er over nadenken?

LÓPEZ: Wat valt er na te denken? U gaat het driedubbele verdienen. U wordt de grote baas, het leven van honderden bedienden ligt in de palm van uw hand... Ik ga u zelfs een geheim toevertrouwen: westerlingen liggen goed in de markt bij oosterse vrouwtjes. Wat wilt u nog meer?

MUÑOZ: Waarom ik?

LÓPEZ: Omdat u het verdient, Muñoz. Dit is precies wat u verdient.

MUÑOZ: Daar had ik mij absoluut niet aan verwacht. Hoe bent u ertoe gekomen om mij...?

LÓPEZ: Ik heb u persoonlijk aanbevolen. En daar heb ik mijn redenen voor.

MUÑOZ: Ik ga er vanavond over nadenken en morgen...

LÓPEZ: Er valt niet over na te denken. Dit is de kans van uw leven. Iets unieks! Luister

eens, Muñoz. Laat me u één ding zeggen: ik zou niet willen dat u zich voor de rest van uw leven beklagt dat deze unieke kans aan uw neus voorbijging. Begrijpt u wat ik bedoel?

Donker.

Rachid (2)

De doofstomme geeft Rachid een gsm.

U wil dat ik bel?

De doofstomme maakt Rachid door een gebaar duidelijk dat hij zijn lippen wil lezen. Rachid gehoorzaamt en herhaalt.

U wil dat ik bel?

De doofstomme geeft hem een papiertje.

Deze nummers? U wil dat ik deze nummers bel?

De doofstomme toont zijn portefeuille.

En u mij betaalt? Is dat het werk? Niets meer? Goed. Wanneer bel ik?

De doofstomme gebaart van nu.

Nu? Goed. Ik bel nu. (*Spreekt de volgende zin vlug uit.*) Als-ik-vlug-spreek, u-begrijpt-mij-niet? (*Bekijkt hem.*)

De doofstomme wijst hem nogmaals op het papiertje en blijft naar hem kijken.

Hallo? Supermarkt Kiosco? Ik heb nodig: zes liter melk, een doos koeken, een kilo varkensvlees, een kilo bonen, twee flessen olie, toiletpapier. Dat is het. Dank u wel.

Hij haakt in en zoekt met de blik de goedkeuring van de doofstomme. Deze bevestigt en met een gebaar toont hij nogmaals de lijst. Dan gaat hij weg. Rachid stelt vast dat hij alleen is en haalt een papier uit zijn zak. Er staat een nummer op. Hij vormt het.

Hallo? (...) Ja, werk. Ik zoek werk. (...) Gij zijt zelf makaak! Kloot!

Haakt in. De doofstomme komt terug met een kopje koffie.

(Tot de doofstomme.) Kiosco levert niet aan huis. Smerig. Dikke klootzakken! *(Hij vormt opnieuw een nummer van de lijst van de doofstomme.)* Hallo? Ja. Met de loodgieter? (...) Wacht, ik versta niet goed. *(Gaat even weg als om een betere ontvangst te krijgen, tot hij uit het zicht van de doofstomme is.)* Werk. Ik wil werk. (...) Al genomen. Godverdomme, geen geluk. *(Haakt in. Tot de doofstomme.)* De klootzak. Wil 100 euros voor bezoek.

De doofstomme schijnt te bevestigen. Hij schrijft iets op een stuk papier. Rachid doet alsof hij de lijst bekijkt, maar toetst weer een eigen nummer in.

Ja. Hallo. (...) Ik heb beslissing genomen. Helemaal zeker, ja. Ik zal het doen. (...) Morgen? (...) Goed. Morgen aan telefoonceel. Goed. Adiós. *(Haakt in.)*

De doofstomme komt bij hem met het briefje en geeft het hem. Hij maakt Rachid duidelijk dat hij het hardop moet lezen en hem daarbij in het gezicht moet kijken. Rachid doet het.

“Kom niet meer terug. Neem uw geld en ga weg.”

De doofstomme geeft hem een biljet. Rachid neemt het aan en geeft de gsm terug.

Dank u wel.

Donker.

18. In het Vliegtuig. (4)

SONIA: *(Tot Claudia.)* U hebt tegen hem staan roepen. U bent het die tegen hem hebt staan roepen!

CLAUDIA: Ik moest wel. Ik zei hem dat messen verboden zijn in vliegtuigen. En ik heb geroepen omdat ik er niet zeker van was dat hij me begreep.

CARLOS: Hij kon wel uitstekend van zijn oren maken in het Spaans. Beter dan ik.

EMMA: En de controles? En de metaaldetector?

CLAUDIA: U zou verstedd staan hoe dikwijls detectoren het laten afweten. Vooral als het om kleinere voorwerpen gaat. Veel mensen hebben een Zwitserse zakmes of een schaarje in hun handbagage zonder dat ze er zich rekenschap van geven. Wat ik echter nog nooit meegemaakt heb is dat ik er hier een in handen zag van een passagier.

SONIA: Op dat ogenblik kreeg ik die angstaanval.

EMMA: Krijgt u dat dikwijls?

SONIA: Soms. Maar het was nooit eerder zo erg.

CLAUDIA: *(Tot Sonia.)* Even kijken. Op dat ogenblik ging ik bij die meneer weg en kwam ik naar jou toe. Kan iemand zich herinneren wat hij op dat moment deed?

EMMA: Nee. Wij keken allemaal naar dat meisje. Het sukkeltje had het erg te pakken.

LÓPEZ: Ik ook. Die schreeuw heeft ons allemaal afgeleid.

CLAUDIA: Klopt. Daarna ben ik teruggekeerd naar de... Hoe moeten we hem noemen?

CARLOS: De terrorist.

CLAUDIA: Klinkt dat niet wat overdreven? We hebben geen enkel bewijs...

CARLOS: Goed. Laten we correct blijven. We voegen er “vermeende” aan toe. De “vermeende terrorist”.

LÓPEZ: Ik geloof dat zij gelijk heeft. We hebben geen enkel bewijs om hem zo te noemen. We mogen mensen niet veroordelen zonder bewijs.

CARLOS: Heel goed. Blijft gij de stewardess maar gelijk geven. Maar als ge nu, al was het maar voor even, zou ophouden te denken met uw lul en u trachten te herinneren wat ge mij op dat moment gezegd hebt .

EMMA: Carlos, alstublieft...

CARLOS: Wij moeten de waarheid zoeken, hadden we gezegd. In een versie die voor ieder van ons geldt. Dan is het beter van het spel eerlijk te spelen. Ik heb er genoeg van om gans mijn leven leugens te moeten horen.

EMMA: Carlos!

CARLOS: *(Tot López.)* Vertel hen wat ge tegen mij hebt gezegd. Vertel het hen.

LÓPEZ: Ik zei hem dat we iets moesten doen. Het ging hier om een vent met een mes.

CARLOS: Nee, nee. Zeg het, zoals ge het tegen mij hebt gezegd. Uw exacte woorden.

LÓPEZ: Ik zei tegen hem dat het een zwartzak was met een mes. Een vuile zwartzak met een mes. *(Ironisch tot Carlos.)* Is 't zo goed? Ik zei hem hoeveel kans er was dat een zwartzak met een mes, in een vliegtuig met een westers land als bestemming, géén terrorist kon zijn. Hoeveel kans? Eén op een miljoen. Goed. Dan heb ik dat gezegd. Het was de emotie van 't moment.

Pauze.

SONIA: U bent een vuile racist. Het kan toch niet dat u zoiets over mensen denkt.

LÓPEZ: Kijk me in de ogen en zeg me of je niet precies hetzelfde dacht op het ogenblik dat je hier zat te bibberen door je stomme angstaanval.

SONIA: Loop naar de duivel, vent.

EMMA: En als het eens waar was? Maar hoe komen we dat te weten? We mogen geen enkele mogelijkheid uitsluiten.

CLAUDIA: Ik denk dat we beter verder werken aan de reconstructie van de feiten. We hebben niet veel tijd meer.

Donker.

19. Sonia (3)

Sonia is nu 18 jaar. Sonia en haar vriendin delen een joint.

SONIA: Ik denk niet dat het iets voor mij is.

VRNDN: Het is wel iets voor u. Het is iets tegen die epilepsie of zo die gij soms hebt.

SONIA: Angstaanvallen.

VRNDN: Om het even. Goed, ik heb het u nu uitgelegd. Wat denkt ge ervan?

SONIA: Is dat niet wat overdreven?

VRNDN: *(Toont een kleine spray.)* Dit? Kijk maar hoe klein het is. Niet groter dan een lippenstift. Ge moet dat niet als een wapen zien. Dit is vrijheid!

SONIA: Vrijheid?

VRNDN: Dit is 's nachts op straat lopen zonder bang te moeten zijn. Naar huis gaan als ge er goesting in hebt, langs de straten waar ge graag loopt. Nog beter: neuken met wie ge goesting hebt.

SONIA: Maar het is toch gevaarlijk...

VRNDN: Het is gevaarlijk om zonder op stap te gaan. Nog niet gezien hoe gevaarlijk het op straat is? Of kijkt gij soms nooit naar het nieuws? Alle dagen...

SONIA: Ja, en als het niet werkt? Of als het slecht werkt?

VRNDN: Het is doodsimpel. Het werkt als een insecticide. Nee, het *is* een insecticide. Maar ge spuit er muggen van een meter tachtig mee kapot.

SONIA: Dat is wel gaaf.

VRNDN: 't Is meer dan megagaaf.

SONIA: Maar mijn ouders zullen het niet toelaten. Het is gevaarlijk. Ik kan het in mijn gezicht krijgen.

VRNDN: Ge moet wel meer dan een kieken zijn om het in uw eigen gezicht te spuiten, of niet? Vergeet uw oudjes. Ge moet leren uw eigen beschermen.

SONIA: Ik zal het goed wegstoppen.

VRNDN: Voilà! En ziet dat ge het nooit verliest.

SONIA: Natuurlijk niet.

VRNDN: En thuis niet laten rondslingeren. Ik ben er eens een verloren. Ge kunt u niet voorstellen hoe ik ze geknepen heb. Alle venten werden monsters. Precies of iedereen wist op 't zelfde moment dat ik zonder bescherming rondliep en dat om het even wie me mocht... Ga nooit de deur uit zonder spray.

SONIA: Hij wordt mijn beste vriend.

VRNDN: Hij wordt uw ogen. Een deel van uzelf. En ja, ge hebt gelijk, hij wordt een vriend. Want vandaag de dag kunt ge niemand meer vertrouwen.

Donker.

20. López. (3)

(Hij telefoneert.) Eindelijk, ja. (...) Hoe lang het geleden is dat ik nog iets van mij heb laten horen? (...) Ja, zeg... Je weet toch hoe dat gaat... de firma, de zaken... (...) Meer problemen dan wat anders, eigenlijk. (...) Ja, goed, zo erg is het nu ook weer niet. Ik doe het niet slecht, maar soms kan het me... (...) Ja... Ja... (...) Maar dan... (...) Dat je zonder nieuws... (...)

Natuurlijk, als je die afspraak al had... (...) Nee, ik zei gewoon tegen mezelf: nu ik eens een dagje vrij heb, zou ik na al die tijd... vandaar dat ik... (...) Ja, natuurlijk, dat snap ik wel. Bij een andere gelegenheid misschien... (...) Ja. Zeker. Nee, 't is niet erg. Goed dan, we zien mekaar nog. Dikke zoen.

Hij wacht even en toetst een nieuw nummer in.

Hoe is 't ermee, kerel? Ja, ik weet dat het lang geleden is dat ik je nog gebeld heb, maar je kent me: druk baasje, hé. De zaken, het leven... Je weet hoe dat gaat... Zeg, ik bel even om te vragen of je vanavond wat te doen hebt. Of anders, volgende zaterdag. Dan ben ik ook vrij en ik dacht dat we misschien samen iets konden doen. Dat was het. Bel me eens terug als je dit beluisterd hebt. Oké? Da-ag.

Pauze. Toetst een nieuw nummer in. Wacht even.

Hallo, ja. (...) Ja, het is eigenlijk de eerste keer dat ik naar dit soort nummer bel... (...) Ja. Wel... Wat u hebt aangetrokken? (...) Aha. Ja. Ja... (...) Wat u mij gaat laten doen? (...) Goed, ja... (Legt zijn hand op zijn gulp. Er gebeurt precies wat.) Luister, het is beter dat we het zo laten. Oké? Nee, 't is beter zo. Tot ziens.

Haakt in. Haalt een papiertje boven en trekt een paar lijntjes. Snuif ze gretig op. Kijkt lang naar de telefoon. Hij vormt opnieuw een nummer. Pauze.

Mama? (...) Hallo? Ik ben het. (...) Ik. (...) Je zoon!

Donker.

21. Emma en Carlos. (3)

Emma zoent een man. Het is niet Carlos. Ze roken een joint en geven ze aan mekaar door.

MAN: Ik vind dat ge leuke voeten hebt.

EMMA: Leuk... Mijn voeten... Gij smoort te veel, jong.

MAN: Nee, echt. Ik zeg het u compleet nuchter.

EMMA: Compleet zot, zeker ?

MAN: Nee, nuchter. Als ik het u compleet zot en goed zat zeg, zoudt ge niet eens luisteren. Ik vind uw voeten dus leuk. En dat is een teken.

EMMA: Hoe een teken? Wat voor soort teken moet dat dan zijn?

MAN: Als ik de voeten van een vrouw leuk vind, dan is dat een teken dat ik de hele vrouw leuk vind.

EMMA: Ik veronderstel dat ge al een hoop voeten van dichtbij hebt gezien.

MAN: Maar nog nooit zo leuk.

EMMA: Ik wist dat ge dat ging zeggen. Ik vind u overal leuk. En dat is ook een teken.

MAN: Laat uw vent zitten.

EMMA: Excuseer?

MAN: 't Is nu het juiste moment.

EMMA: Alleen maar omdat ge ontdekt hebt dat mijn voeten leuk zijn?

MAN: Waarschijnlijk... 't Is alleszins een goede reden om de scheiding aan te vragen.

EMMA: Wilt ge dat ik bij u kom wonen?

MAN: Die mogelijkheid zit erin.

EMMA: Ik zou wel langer bij u kunnen blijven.

MAN: Betekent dat ja?

EMMA: Samen zijn overdag en 's avonds en 's nachts. En samen dromen. En nog veel meer.

MAN: Gaat ge mij met mijn voeten aan bed vastbinden?

EMMA: Ik zou graag samen met u oud worden.

MAN: Gij wordt nooit oud.

EMMA: Ik wist dat ge dat ging zeggen. Mij niet beduvelen, hé jongen.

MAN: Dat is wat ik voel. Is dat niet genoeg? Laat uw vent dus zitten.

EMMA: Ik word wel oud. En als ik oud zal zijn, zult ge me niet meer leuk vinden. En dan zult ge mijn voeten ook niet meer leuk vinden. En dan zult ge me laten stikken.

MAN: Gij smooit te veel.

EMMA: Zijt ge zeker dat ge dat niet zult doen? Zweer het. En hou op met mij te beduvelen.

MAN: Ik ga niets zweren. Zeker niet wat de toekomst betreft.

EMMA: Waarom niet?

MAN: Zodat ge ziet dat ik u niet wil “beduvelen”. Ik weet wat ik nu voel, maar de toekomst, dat is voor mij een onbekende. Ik weet maar één ding: nu, op dit zelfde ogenblik ben ik zot van u en daarom wil ik samen met u mijn leven slijten.

EMMA: Juist. (*Pauze. De man wil haar zoenen. Ze houdt hem af.*) Ik heb een beter idee. Waarom masseert ge mijn voeten eens niet?

MAN: Met alle soorten van genoeg.

EMMA: Dat zou tenminste een waardig afscheid zijn.

Donker.

22. Claudia. (3)

CLAUDIA: Maar waarom?

AGENT: De mensen hebben je al lang niet meer gezien. Ze spreken niet meer over jou.

CLAUDIA: Ik ben moe.

AGENT: Jij hebt de tijd niet om moe te zijn.

CLAUDIA: Ik heb de tijd niet om te schilderen.

AGENT: Natuurlijk heb je tijd. Je hebt zelfs tijd over. En hoeveel heb je op zes maanden tijd geschilderd? Twee doeken.

CLAUDIA: Ik zoek nieuwe concepten.

AGENT: Je zoekt wat je wil, verdomme, maar doe het dan op doek. Ik heb werken van je nodig voor een nieuwe tentoonstelling, voor de mensen je helemaal vergeten zijn. Wat scheelt er toch met jou?

CLAUDIA: En als de mensen teleurgesteld zijn? Ik weet niet of ik dat aankan.

AGENT: Maak je daar geen zorgen over. Ik weet je te verkopen. Het volstaat dat een paar van mijn vriendjes een recensie afleveren die de moeite waard is. Je zal wel zien. Je naam is nog steeds geld waard, Claudia. Maar jij mag niet toelaten dat ze je vergeten. Wil je een nieuwe stijl creëren? Schitterend! Die zal dan evengoed in de smaak vallen.

CLAUDIA: Rommel verkopen interesseert me niet.

AGENT: Tja, zoals je er nu voor staat blijft er je niets anders over dan te verkopen. Al eens naar je schulden gekeken?

CLAUDIA: Luister, volgende maand...

AGENT: Ik zeg dit niet voor mezelf, hoor Claudia. Ik ben gewoon bezorgd over jouw toekomst. Ik wil je niet prostitueren. Jij beslist wat je gaat schilderen. Maar het heeft geen zin dat je blijft produceren als niemand geïnteresseerd is om je te zien. Je zal helemaal opnieuw moeten beginnen. Nog maar eens. En ik zal niet aan je zijde staan om mee te herbeginnen. Ik ben een agent, geen spokenjager.

CLAUDIA: *(Aanvankelijk ernstig, begint ze toch te glimlachen.)* Jij, jij bent een spook.

AGENT: *(Vriendelijk lachje.)* Jij beslist, Claudia. Raadpleeg je hypotheek. Ik hoop alleen maar dat we de komende paar jaren nog zullen kunnen lachen. Zoals we nu doen.

Stilte.

CLAUDIA: Andrès...

AGENT: Ja?

CLAUDIA: Heb je me wat?

De agent haalt een minuscuul pakje uit zijn zak en houdt het Claudia voor. Zij wil het aannemen, maar hij houdt het van haar weg.

AGENT: Ik wil morgen om dit uur een doek van je hebben.

CLAUDIA: Net daarom. Ik ga de hele nacht door werken. *(Ze neemt het pakje en kijkt naar de inhoud.)* Morgen heb je je doek.

Donker.

23. Rachid. (3)

Rachid zit in stilte met zijn mes te spelen. Zijn echtgenote is erg onrustig. Hun blikken ontmoeten mekaar. Het Arabische accent is verdwenen, omdat de twee nu hun eigen taal spreken.

RACHID: Ik heb u onlangs gezien. Op straat. Van ver. Ik dacht te roepen, maar ik wou u niet storen. Me dunkt dat ge aan die vent interessante dingen stond te vertellen.

ECHTG: Hij is een vriend.

RACHID: Hij is een man.

ECHTG: En dan?

RACHID: Het is niet goed dat ge op straat met andere mannen staat te lachen. Minder dan vier maanden geleden is onze zoon gestorven. De tijd om te lachen is nog niet aangebroken.

ECHTG: Onzin. Als ik met uw moeder lachte, zoudt ge er alleen maar blij om zijn, omdat ge zoudt veronderstellen dat ik weer gelukkig ben. Ik heb nog geen dag opgehouden met huilen. Hoort ge dat liever?

RACHID: Ik zit alle dagen te wroeten om stomme werkjes op te knappen. En weet ge waarom? Omdat gij niets te kort zoudt komen. Omdat gij als een koningin zoudt leven. Maar gij gaat liever wandelen met uw vriendinnen.

ECHTG: Het huis is proper. Het eten is op tijd klaar. En misschien zoek ik werk van zodra ik me beter voel. Wat verlangt ge eigenlijk van mij?

RACHID: Het is niet nodig dat gij gaat werken. Gij zijt mijn koningin en ik wil niet dat ge u vuil maakt aan de wereld daarbuiten.

ECHTG: Die vriend zou ons kunnen helpen om het huis af te betalen. Dan moeten we hier niet weggaan.

RACHID: Wat heeft hij van u in ruil gekregen?

ECHTG: Niets. Hij wil ons alleen maar helpen.

Rachid zit zenuwachtig met zijn mes te spelen. Zijn handen beven. Zij lijkt niet bang te zijn.

RACHID: Vanaf nu wil ik niet meer dat je nog naar die kerel zijn gezicht kijkt. Ik wil oprecht dat gij gelukkig zijt en dat we een ander kind krijgen.

ECHTGT: Ik wil ook een ander kind. Maar het kan gewoon niet.

RACHID: Het kan wel. Ik zal voor hem werken. Voor hem! Voor hem zal ik alles doen wat ik kan. En voor u. Ge zult het zien, ik ga ervoor zorgen dat u niets te kort komt. Dan zijt ge niemand iets schuldig.

ECHTGT: Ge lijkt me zeker van uw stuk te zijn.

RACHID: Dat ben ik.

ECHTGT: Hebt ge misschien werk gevonden?

RACHID: Niet echt. Maar ge zult wel zien. Alles gaat veranderen. Ik ben bezig met een project dat alles gaat veranderen.

Donker.

24. In het Vliegtuig. (5)

EMMA: Ik was het. Ik heb aan Carlos gezegd dat hij iets moest doen. Dat dat meisje doodsbang was en dat zo iets niet kon.

CLAUDIA: Toen ik weer bij hem kwam, zag hij er rustig uit. Veel te rustig eigenlijk.

LÓPEZ: Verdacht rustig. Of niet?

CLAUDIA: Hij was zijn steak met zijn mes aan het snijden. Ik bleef aandringen: beleefd, maar correct, zoals de regels voorschrijven. Passagiers mogen in het toestel geen messen hebben.

EMMA: Ik heb die conversatie gehoord. Daarom heb ik tegen mijn echtgenoot gezegd dat hij iets moest doen. Die persoon moest zich gedragen, want hij joeg dat meisje de schrik op het lijf. En mij ook.

CARLOS: Bij iedereen. Ieder van ons was bang.

CLAUDIA: Hij luisterde niet. Hij hield het mes zo stevig vast, dat zijn handen beefden. Ik wist niet meer wat doen.

CARLOS: Ik sprak met deze meneer. Tussen haakjes, hoe heet u eigenlijk?

LÓPEZ: López. Pedro López. Ik bedoel, ik heet Pedro, maar iedereen noemt me López.

CARLOS: Ik sprak dus met López. (*Tot de stewardess*) En we gaven u een seintje dat u moest komen.

EMMA: Dat had ge niet mogen doen. Zo kwam ze met haar rug naar de man met het mes te staan. Dat was gevaarlijk.

CARLOS: Verdomme, mens. Er is niks gebeurd, toch?

CLAUDIA: Alstublieft, laten we verder praten. We kwamen dus bij mekaar. We weten nog precies wat we gezegd hebben, of niet?

LÓPEZ: Precies.

SONIA: Ik ook.

CARLOS: En ik ook.

EMMA: We weten het allemaal nog. Maar waar het om gaat is wat we de politie gaan vertellen.

CARLOS: We zullen zeggen wat we deden. Wat we echt deden. Ik voel me niet schuldig.

LÓPEZ: Het was wettige zelfverdediging.

CARLOS: Hij was een terrorist.

CLAUDIA: Maar wat vertelt u toch allemaal? Die man is dood. Dood! Hoe kunt u zomaar uw handen in onschuld wassen? We zijn allemaal medeplichtig.

SONIA: Ja, we zijn allemaal medeplichtig, maar iemand moest het doen.

Iedereen kijkt naar Carlos.

CARLOS: (*Bekijkt López.*) Ik heb hem niet gedood.

LÓPEZ: Ik ook niet.

CLAUDIA: Luister, wij kunnen vertellen wat we willen, maar de politie hoort onze verklaringen, neemt onze vingerafdrukken, DNA, alles, en daarna voeren ze autopsie uit. Vroeg of laat komen ze de waarheid te weten. Het was een van hun twee en het is beter dat we dat nu bepalen.

LÓPEZ: Ik sta hier niet te liegen. Ik heb hem niet gedood.

CARLOS: *(Tot López.)* Gaat ge mij een moordenaar noemen, misschien?

EMMA: Carlos, wat hebt ge gedaan? Zeg ons wat ge gedaan hebt.

CARLOS: Gij ook al? *(Tot anderen.)* Ik deed wat gij allemaal gezegd hebt dat ik moest doen! Meer niet. *(Pauze. Iedereen bekijkt hem.)* Ik ging naar hem toe. López liep achter mij. Ik greep het mes stevig vast en het kwam op de grond terecht. Hij stond op werd erg gewelddadig. Hij wou me slaan. En ik verdedigde mij. Ik ben niet gewelddadig, maar als ze me aanvallen, dan moet ik me toch verdedigen, zeker. Ja goed, ik sloeg eerst. Ik gaf hem een mep en hij viel op de grond. Zodra hij neerlag, zette ik een stap opzij. Ik heb me verdedigd. Ik deed niks meer.

Iedereen bekijkt López.

CLAUDIA: López, alsjeblieft...

LÓPEZ: Ik mocht niet toelaten dat hij opstond. Dat was te gevaarlijk. Misschien droeg hij nog een mes. Of een bom. Weet ik veel. Ik wou niet dat hij bij bewustzijn kwam. Toen ik zag dat hij op de grond bleef liggen, dacht ik daaraan: hij was bewusteloos, meer niet. Een paar stompen in de maag, meer was het niet.

CARLOS: Van een mep in uw gezicht en een paar stompen in uw maag is nog niemand gestorven.

CLAUDIA: Vertel alles. De waarheid. Alstublieft.

LÓPEZ: Er is niks meer gebeurd. Echt. Ik zweer het.

CARLOS: Eén ding is zeker. Ik kon me moeilijk inbeelden dat hij dood was.

EMMA: Ik snap er niets meer van...

CARLOS: Voor zoiets mogen ze ons toch niet opsluiten. Laten we wettige zelfverdediging inroepen.

LÓPEZ: Doen we. Zodra we geland zijn, bel ik mijn advocaat. Het komt best in orde.

EMMA: Wij zijn geen moordenaars. Ze mogen ons de gevangenis niet instoppen. Integendeel. We hebben misschien een terroristische aanval verijdeld.

CLAUDIA: Blijf bij uw onderwerp, alstublieft. Er is een mens gestorven. In ons bijzijn. En het enige waar we aan denken is hoe we de schuld van onze schouders kunnen schuiven.

EMMA: Mens, begin hier niet de heilige uit te hangen. Ge zit net zo goed in de prut als

wij. En ge weet verdomd goed dat als we iets konden doen om die meneer zijn leven terug te geven, we het zouden doen. Ieder van ons zou het doen.

Terwijl ze zo bezig waren, is Sonia het lichaam genaderd. Met een eigenaardige combinatie van fascinatie en walging, fouilleert ze het en haalt ze een document uit zijn zak. Ze leest het aandachtig. Dan...

SONIA: Ik heb hier een document gevonden. Ik denk dat we dat eens moeten lezen.

Donker.

25. Rachid. (4)

RACHID: Ik krijg van pilletjes slaap.

ARTS: Op mij hebben ze hetzelfde effect. U moet ze nemen. Anders zult u niet alleen geen slaap meer hebben, maar zult u zelfs nooit meer wakker worden.

RACHID: U gaat mij ook de tabak verbieden?

ARTS: Rookt u?

RACHID: Nee. Ik heb nooit gerookt.

ARTS: Dus?

RACHID: Voor geval. Dan kan ik zeggen dat ik met roken gestopt ben en ik heb dan excuus om kwaad te worden bij mensen die roken.

ARTS: Probeer kalm te blijven. Laat u niet op stang jagen en wind u vooral niet op.

RACHID: Maar als ik die pilletjes neem, mag ik dan mij een beetje kwaad maken?

ARTS: Met die pilletjes mag u doen wat u wil, maar met mate. U mag roepen, maar opgepast. U mag lopen, maar opgelet. Altijd voorzichtig zijn. Voorkomen is beter dan genezen. Hier hebt u een aantal raadgevingen die u moeten toelaten om uw hartstoornis onder controle te houden. *(Hij geeft het document dat we in "Vliegtuig 5" vinden.)*

RACHID: En als ik niet neem die pilletjes?

ARTS: Luister, als u die pilletjes niet neemt, is dat uw zaak. Mijn verantwoordelijkheid eindigt hier. Ik zeg u nogmaals dat u die pilletjes moet nemen en ik heb u wat dat betreft ook alle nodige informatie gegeven. Als u vindt dat u mijn raad in de

wind moet slaan, dan haal ik er mijn handen af. Ik herhaal het nog eens: vermijd stress.

RACHID: Hoe doe ik dat?

ARTS: Relax.

RACHID: Ik ben al twee weken kwijt door verloren te lopen op straat om werk te zoeken. Hoe moet ik dan relax?

ARTS: Geen idee. Denk misschien twee keer na voor u ergens aan begint.

RACHID: Twee keer nadenken? Twee keer maar? Ik denk elke dag duizend keer na over hetzelfde. Is het zo? Is het zo dat ik genees?

ARTS: Er bestaat geen adequate behandeling voor u. Ik kan u alleen maar aanraden voorzichtig te zijn. Voorzichtig zijn.

RACHID: Mag ik reizen met vliegtuig?

ARTS: Vliegtuig? In geen geval. Het risico is te groot. Over de rest valt te discussiëren, maar reizen met het vliegtuig raad ik ten stelligste af. Levensgevaarlijk.

RACHID: Ten slotte, wij moeten toch allemaal sterven. Ook dokters.

ARTS: Reizen met het vliegtuig kunt u perfect vermijden. U wilt uw leven toch niet op het spel zetten?

RACHID: Leven op het spel zetten? Niet zo erg. Doe ik alle dagen.

Donker.

26. Emma en Carlos. (4)

CARLOS: Hoe was 't?

EMMA: Wat?

CARLOS: De film. Was hij goed? Ge zijt met uw vriendin toch naar het filmmuseum geweest. Was 't een goeie?

EMMA: Ha... Ja. Ja, erg goed. Erg goeie film.

CARLOS: “Gilda” was 't. Hé?

EMMA: Ja. 't Werd tijd dat ik hem nog eens zag.

CARLOS: Wel ja, 't Werd tijd dat ge hem nog eens zag. Humphrey Bogart is echt goed. In die film. Dacht ik toch.

EMMA: Oh ja. Gewoon schitterend. 't Beste wat hij ooit gepresteerd heeft, zou ik zo zeggen.

CARLOS: Ongetwijfeld. (*Stilte. Hij begint moeilijk te ademen.*) Ik heb vandaag geen goesting om te koken. Ik weet dat het mijn beurt is, maar ik heb echt geen goesting.

EMMA: Geen zorgen, zoeteke. Ik maak uw eten wel klaar.

CARLOS: Fijn... Ik moet ook nog strijken.

EMMA: Doe ik wel. Maar geen gewoonte van maken, hé.

CARLOS: Bedankt.

EMMA: Nee, gij zijt bedankt.

CARLOS: Ik? Waarom?

EMMA: Nergens om. Zomaar.

CARLOS: 't Zal toch voor iets zijn.

EMMA: 't Zal toch voor iets zijn...

Hij ademt nog moeilijker.

CARLOS: Zoeteke...

EMMA: Ja?

CARLOS: Denkt ge niet dat we decoratie hier in huis niet eens moeten veranderen?

EMMA: Nee. Ik denk van niet. Ik denk dat het goed is zoals het nu is.

CARLOS: Zelfs niet de gordijnen?

EMMA: Zelfs niet de gordijnen.

CARLOS: (*Begint gewoon te ademen.*) Zijt ge zeker dat er niet iets moet veranderen?

EMMA: Heel zeker.

CARLOS: Des te beter. Ik dacht een ogenblik dat ge zoudt worden zoals al die vrouwen die...

EMMA: Welke vrouwen die...?

CARLOS: Al die vrouwen die voortdurend alles van plaats moeten veranderen. Ik ben blij dat gij zo niet zijt. Ik ben met u akkoord. Alles is goed zoals het nu is.

Donker.

27. Claudia. (4)

SANDRA: Ik dacht dat ze me nooit gingen bellen.

CLAUDIA: Wat vertelt ge toch? Gij zijt geknipt voor die job.

SANDRA: Ik heb alleen maar de juiste grootte. (*Vergelijkt zich met Claudia, die iets groter is.* Gij zoudt gerust voor stewardess kunnen doorgaan. Ziet ge?

CLAUDIA: Zodat ik uw plaats kan afnemen of zo?

Ze lachen.

SANDRA: Ik ben echt gelukkig. Eindelijk werkzekerheid. Eindelijk. Het is afgelopen met me elke keer af te vragen of ik met die job het einde van de maand haal. Of zwijgen om te vermijden dat ze je aan de deur zetten. Altijd wandelen op de slappe koord van tijdelijke contracten en dienstregelingen. Nooit een zekere toekomst hebben.

CLAUDIA: Dat is de beschrijving van mijn leven die ge daar geeft.

SANDRA: Dat is toch niet te vergelijken.

CLAUDIA: 't Is hetzelfde.

SANDRA: Nee. Het mijne zit vol onzekerheden. Het uwe is avontuur. Het uwe is nieuwe horizonten ontdekken. Het mijne is tijdverlies.

CLAUDIA: Ik denk, als ge me beter zoudt kennen...

SANDRA: Dat ik dan misschien beter niet gekomen was.

CLAUDIA: Hou op, Sandra. Alles is toch in orde. Ik ben blij in uw plaats. Echt waar. En hoe is 't met de dochter?

SANDRA: Heel goed. Nu kan ik al haar grilletjes inwilligen. En Diego en ik...

CLAUDIA: Die met zijn krulletjes.

SANDRA: Bolletje... We hebben onze uren zo geregeld dat we meer voor haar kunnen zorgen. Ik zal nu veel buitenshuis zijn, maar ik heb nu tenminste mijn vrije dagen. Dan kan ik me echt met mijn dochter bezighouden.

CLAUDIA: Ge zult wel erg gelukkig zijn.

SANDRA: En wat staat er bij u op het programma?

CLAUDIA: Ze hebben me voorgesteld om binnen de twee maanden in New-York te exposeren.

SANDRA: Gefeliciteerd! Dan staat ge toch te trappelen van ongeduld!

CLAUDIA: Ik ben amper begonnen met schilderen. Er valt nog heel wat te doen. Veel slapeloze nachten.

SANDRA: Ge zijt ertoe in staat en zelfs meer dan dat, Claudia.

CLAUDIA: Het is fantastisch. Iedereen zal er zijn. Om mijn werk te beoordelen. Alsof ik in een Romeins circus sta te wachten tot de duimen van alle critici tegelijk naar beneden gaan.

SANDRA: Ge moogt zo pessimist niet zijn.

CLAUDIA: Ik hou ervan te denken dat alles verkeerd zal lopen. Als alles dan uiteindelijk één grote ramp blijkt te zijn, dan zijt ge er tenminste op voorbereid en is de ergernis veel kleiner.

SANDRA: En als alles goed afloopt?

CLAUDIA: Daar is iedereen toch op voorbereid.

SANDRA: Ge weet niet hoeveel geluk ge hebt. Ge hebt geen kinderen waar ge moet voor zorgen of niemand die thuis op u wacht om op te eten wat ge die dag hebt verdiend.

CLAUDIA: Nee, dat is iets wat ik niet moet meemaken. Ik veronderstel dat ik geluk heb.

SANDRA: Wanneer vertrekt ge?

CLAUDIA: Weet ik nog niet. Ik heb het contract nog niet getekend.

Donker.

28. Sonia. (4)

Sonia is nu 22 jaar. Ze staat alleen op de scène en we horen de stemmen van haar ouders. Haar houding is anders, maar er duiken nog demonen van vroeger op.

SONIA: Mama...

MAMA: Wat?

SONIA: Papa...

PAPA: Wat?

SONIA: Mijn vriendinnen hebben gezegd dat ze graag zouden hebben dat ik met hen mee op reis ga.

PAPA: Welke vriendinnen?

SONIA: Mijn vriendinnen. Die van de unief.

MAMA: Maar gij reist toch niet graag, schatje...

SONIA: Maar jawel, ik reis graag. 't Is alleen zo dat ik dat nog niet veel gedaan heb.

PAPA: En waar zoudt ge dan naartoe willen?

SONIA: Naar Egypte. Diana -mijn vriendin- is er al dikwijls geweest en ze weet er heel wat interessante plaatsen. Ze kent zelfs een Egyptische familie waar we mogen gaan. We kunnen ze leren kennen, hun cultuur ontdekken.

MAMA: Maar schatje toch...

SONIA: Wat mama?

- MAMA: Ge zult die mensen daar alleen maar lastig vallen. Hou er rekening mee dat ze andere gewoonten hebben. Wie weet zullen ze u niet als een indringer zien.
- SONIA: Maar het zijn echt goede vrienden van Diana. Ze is er al meer dan eens geweest en ze hebben haar altijd goed behandeld.
- MAMA: Ja goed, maar... iets doen uit gastvrijheid is toch wat anders dan wat men echt denkt. Ze kunnen evengoed denken dat ge hen lastig komt vallen. Ze zijn zo helemaal anders dan wij, schatje.
- PAPA: Ik begrijp niet wat ge erin ziet om naar die kanten te reizen. Ziet ge nog niet genoeg Arabieren hier bij ons op straat?
- SONIA: Papa...
- PAPA: Nee meisje, daarmee bedoel ik niet dat die reis een slechte zaak zou zijn. Ik heb niets tegen Arabieren. Tussen haakjes, wist ge dat één van mijn beste vrienden een Arabier is?
- SONIA: Ja, en?
- PAPA: Ik zie het nut niet in van zo'n reis. Wat is er zo speciaal aan?
- SONIA: Het kan me niet schelen wat ge ervan vindt. Ik ga naar Egypte. Ik ga samen met mijn vriendinnen naar Egypte en er zal me niets gebeuren. Trouwens, ik heb het vliegtuigticket al gekocht.
- MAMA: Maar meisje toch, hoe hebt ge dat kunnen doen zonder ons te verwittigen?
- PAPA: Ge zijt meerderjarig, meid. Ge doet wat ge wilt, maar zoek ginder achter verdekke geen problemen.
- MAMA: Ik vraag u maar één ding. Ga alsjeblieft alleen naar plaatsen die door toeristen worden bezocht. De piramides en de sfinxen en zo van alles. Zorg ervoor dat ik me hier niet alle dagen moet zitten afvragen of er u niets verschrikkelijks is overkomen omdat ge weer stommiteiten moest uithalen.
- SONIA: Maak u toch geen zorgen. Ik ben geen klein kind meer.

Donker.

29. López. (4)

BAAS: De firma is uiterst tevreden over uw werk.

LÓPEZ: Dank u.

BAAS: Wij geloven dat u een voorbeeld bent voor de andere werknemers. Absolute toewijding, constante bekommernis voor de doelstellingen van onze onderneming. Onze oprechte felicitaties.

LÓPEZ: Ik doe alleen maar mijn plicht.

BAAS: De bedrijfsleiding heeft besloten om uw trouw te belonen. U wordt onze nieuwe verkoopmanager.

LÓPEZ: Het is een hele eer.

BAAS: Het is een functie die een zekere verantwoordelijkheid inhoudt. U krijgt personeel onder uw leiding en, jazerker, u zult een meer dan behoorlijke verloning ontvangen. Er is maar één detail.

LÓPEZ: Ik ben er van overtuigd dat we elk detail aankunnen.

BAAS: U moet zich 24 uur op 24 ter beschikking stellen van de firma, 7 dagen op 7. En dat gedurende vele jaren. Dit is een job met toekomst, waarbij u de hele planeet zult rondreizen.

LÓPEZ: Ik ben dol op reizen.

BAAS: López... We weten dat u geen gezin hebt. Dat u een bescheiden sociaal leven leidt.

LÓPEZ: Overdaad schaadt.

BAAS: Dat zijn een paar van de redenen waarom wij u uitgekozen hebben. Wij beseffen echter ook dat het best mogelijk is dat binnen al die jaren van totale inzet ook vrije tijd nodig hebt, of dat u misschien een gezin wenst te stichten.

LÓPEZ: Wat gebeurt er als ik het aanbod weiger?

BAAS: Dan behoudt u uw huidige functie. Op voorwaarde dat er zich uiteraard geen nieuwe herstructureringen voordoen...

LÓPEZ: Correct...

BAAS: ... Wat weinig waarschijnlijk is gezien de zaken uitstekend lopen.

LÓPEZ: Vanzelfsprekend. Erg onwaarschijnlijk. Wie wordt de nieuwe verkoopmanager in geval ik het aanbod zou weigeren?

BAAS: Dan hebben we iemand anders op het oog. Concreet gezegd dachten we aan Muñoz. Hij verricht uitstekend werk in China. Als je weet van waar hij komt dan heeft hij al heel wat verwezenlijkt. Wij willen u trouwens danken omdat u hem hebt aanbevolen.

LÓPEZ: Met genoegen.

BAAS: U zal dan onder hem staan. Niets beter dan een vriend als baas te hebben, of niet?

LÓPEZ: Het is iets wat ik altijd heb gewenst.

BAAS: Wat ons betreft, denken we dat alles gezegd is. Het is uw beslissing. Indien nodig geven wij u een paar dagen bedenktijd.

LÓPEZ: Dank u. Ik heb geen bedenktijd nodig. Ik aanvaard de functie. Het is de kans van mijn leven. Als ik dat laat schieten, zal ik het mij voor de rest van mijn leven beklagen.

Donker.

30. Rachid. (5)

RACH: Dat is veel geld.

DEAL: Dat is weinig vergeleken met wat ge nog kunt verdienen.

RACH: Veilig?

DEAL: Nee. Absoluut niet. Het zit vol risico's. Bomvol. Maar het is momenteel de gemakkelijkste manier om de waar over te brengen. Ze zijn het zo gewend geworden dat we alternatieve wegen gebruiken dat ze hun waakzaamheid op de luchthavens hebben versoepeld. Vooral voor passagiers eerste klasse.

RACH: Versoepeld. Maar bewaking blijft?

DEAL: Die blijft uiteraard. Maar er zijn gaten. En door een van die gaten gaat gij.

RACH: Veel gevaar?

DEAL: Veel. Maar voor zoveel geld.

RACH: Spanjaarden doen het niet?

DEAL: Heel weinig. Zij zijn niet zo'n wanhopige soort mensen. Alleen iemand die niet weet van welk hout pijlen maken, riskeert het zich. Daarom komen we u hier zoeken, bij de telefoons. Europeanen die gevaar wensen te lopen, gaan naar het lunapark. Of ze nemen daar aan wat gij hen zult brengen.

RACH: Ik riskeer mijn leven zodat zij hun pleziertjes hebben?

DEAL: Zo is het, beste vriend. Ik zie dat ge een linke kerel zijt. Ik zal u eens iets vertellen. Er bestaan twee soorten mensen: zij die als volwassene geboren worden en zij die gans hun leven kind blijven. Zij die genieten en zij die met hun leven spelen. De volwassenen sinds geboorte zijn zij die risico's durven nemen. De kinderen, die eeuwig kind blijven, doen alleen maar alsof ze risico's nemen. Ze doen alsof ze leven door de snoepjes aan te nemen die wij hen toegoien. Waarom? Omdat ze bang zijn dat ze er zich rekenschap moeten van geven dat hun echte leven geen kloten waard is. Wij bewijzen hen een dienst. Wij zijn zoals het kerstmannetje met zijn zak vol leugens.

RACH: Kinderen hebben geen geld.

DEAL: Gij gelooft dat van die 4.000 € nog altijd niet, hé?

RACH: Nee.

DEAL: Die kinderen hebben niet alleen veel geld: ze hebben alle geld. En ze weten dat er altijd een van die geboren volwassenen is, een van degenen die altijd maar hongeren en nog een beetje vaderinstinct hebben, dat die bereid is zijn leven voor hen te geven, zodat zij goed zouden leven en hun mond houden, en verder thuis de grote jongen kunnen uithangen. Het is belangrijk om kinderen goed te verzorgen, of niet?

RACH: Ja. Dat is erg belangrijk.

DEAL: Voor uw veiligheid betalen die eeuwige kinderen graag veel. Voor uw veiligheid hebben ze om het even wat over. Wat wilt ge dat ik zeg? De wereld is onrechtvaardig.

RACH: Sterven is veel te gemakkelijk.

DEAL: Ge kunt er altijd mee stoppen. Maar dan moet ge wel weten dat als gij het niet doet, er iemand staat te wachten. De rij is lang.

RACH: Ik wil meer geld.

DEAL: Tweeduizend meer. Wat denkt ge?

RACH: Vier. (*Hij haalt zijn mes boven en speelt er mee.*)

DEAL: Rustig aan. Steek dat mes weg.

RACH: Zou ik het doen?

DEAL: Bekijk uw handen. Ge probeert er mij schrik mee aan te jagen. Maar ik krijg alleen maar medelijden.

Pauze. Rachid steekt het mes weg.

RACH: Alstublieft...

DEAL: 't Is al goed. Ik kan u moeilijk bedotten, want gij weet wat de dingen waard zijn. Bon, ik zal voor u een uitzondering maken. Ge krijgt uw 4.000. Als de waar intact aankomt. Als ze u snappen is het niet langer ons probleem wat er met u gebeurt.

RACH: Heb dat geld nodig. Echt nodig. Mijn zoon zal het later kunnen gebruiken.

DEAL: Dat weten we. En daar houden we rekening mee.

Donker.

31. In het Vliegtuig. (6)

STEM: Dames en heren, wij beginnen zo dadelijk met de landing in Madrid-Barajas. Voor uw veiligheid en comfort vragen wij u om rustig te blijven zitten tot het toestel volledig stil staat en uw gordel vast te klikken. Dank u.

Iedereen gaat in zijn respectievelijke zetel zitten en klikt zich vast. Elke zetel wordt apart belicht. Claudia controleert de gordels bij Emma en Carlos.

EMMA: Ik ben blij dat alles opgelost is. Ik wist dat we onschuldig zijn.

CLAUDIA: Ik ook. Wat ik nooit zal begrijpen is wat er zich in het hoofd van die man afspeelde om met zijn conditie in een vliegtuig te stappen.

EMMA: Dat is voor mijn part duidelijk. Het is lelijk dat ik het zeg, nu zijn stoffelijk overschot hier nog steeds ligt, maar sommige mensen verwaarlozen hun gezondheid. Het zijn mensen die nooit rekening houden met hun lichaam en op wie waarschuwingen geen vat hebben.

CLAUDIA: Het toestel gaat landen. Gordels vastgegespt houden, alsjeblieft. (*Gaat weg.*)

CARLOS: Emma...

EMMA: Ja?

CARLOS: Als ze me moesten opsluiten, gaat ge me dan komen bezoeken?

EMMA: Maar ze gaan u niet opsluiten, zoeteke.

CARLOS: Maar wat zoudt ge doen? Gaat ge me dan komen bezoeken of niet?

EMMA: Maar natuurlijk.

CARLOS: En brengt ge me dan stokbroden mee met vijlen in?

EMMA: Zodat ge er al uw tanden kunt kapot op bijten. Maar natuurlijk!

CARLOS: Kunt ge u dat voorstellen? Ik in de bak. Van alles afgezonderd, weg van de wereld, zonder te kunnen gaan en staan waar ik wil. 't Is te zot om los te lopen. Ik denk dat ik me een kogel voor het hoofd schiet.

EMMA: Daar zoudt gij de moed niet voor hebben, zoeteke.

CARLOS: Dat is een feit, dat ik de moed niet zou hebben. Ik zou de hele tijd slapen, wat hetzelfde is als sterven, maar dan zonder te sterven. En alles vergeten.

EMMA: En als ik in de gevangenis zat. Zoudt gij me komen bezoeken?

CARLOS: Alle dagen.

EMMA: Niet met mijn voeten spelen, hé ventje.

CARLOS: Doe ik niet. Ge weet dat ik liever de waarheid zeg.

Donker. Dan licht op Sonia en López, die niet in hetzelfde stel zetels zitten. Ze praten zonder mekaar te bekijken.

LÓPEZ: Gaat het?

SONIA: Ja.

LÓPEZ: Heb je soms iets nodig? Wil je dat ik de stewardess roep?

SONIA: Nee.

LÓPEZ: Ik ga je mijn kaartje geven. Als er iets is, zodra dit alles voorbij is, moet je mij maar bellen. *(Hij geeft het kaartje.)*

SONIA: *(Neemt het kaartje zonder enthousiasme aan.)* Dank u.

LÓPEZ: In extreme situaties zoals deze sluiten mensen zich bij mekaar aan. Ze hebben dat bestudeerd. Er worden banden gesmeed, omdat mensen in situaties zoals deze niet alleen willen zijn. *(Stilte.)* Vind je niet?

SONIA: Ja. Ik veronderstel van wel.

Stilte.

LÓPEZ: Je mag me je telefoon geven. Als je er niets op tegen hebt. Ik zal je op een dag graag bellen om te zien hoe je het stelt. Maar eerst laten we het wat slijten.

SONIA: Nee. Dat hoeft niet. Ik bel jou wel.

LÓPEZ: Goed.

Stilte.

SONIA: Zeg... Hoe was je naam ook weer?

LÓPEZ: López. Pedro. Maar iedereen noemt mij López.

SONIA: Pedro. Heb je er niets op tegen om naast mij te komen zitten, Pedro?

LÓPEZ: Euh... We gaan wel landen, we mogen de gordels niet...

SONIA: Alstublieft...

Lopez kijkt rond, om er zich van te vergewissen dat hij niet gezien wordt, klikt zijn gordel los en komt naast Sonia zitten. Sonia legt haar hoofd voorzichtig op zijn schouder.

LÓPEZ: Mag ik je iets vragen?

SONIA: Natuurlijk.

LÓPEZ: Hou jij van de zee?

Op het gezicht van López verdwijnt alle onzekerheid. Donker. Dan licht op Claudia, de stewardess, die recht staat. Ze richt zich tot het publiek.

CLAUDIA: Kapitein. Graag wou ik u informeren dat er zich een incident heeft voorgedaan met één van de passagiers. De toestand is zeer ernstig, maar hij is onder controle.

Donker.